

(Biographie)
(Βιογραφία)

Il est né au milieu des charniers
Γεννήθηκε ανάμεσα στα οστεοφυλάκια
L'oreille cernée par tous les cris du monde
στο αυτί του όλες οι φωνές του κόσμου

Il s'accroche à la nuit
γαντζώνεται στη νύχτα
Aux cheveux de la nuit
στα μαλλιά της νύχτας
Dans sa bouche il mâche
μέσα στο στόμα του
Le fruit pourri d'une langue oubliée
ο σάπιος καρπός μιας ξεχασμένης γλώσσας

Il a vécu hors de saison
έζησε εκτός εποχής
Une vie buissonnière
μια ζωή σκασιαρχείο

il regarde ses pas
κοιτάζει τα βήματά του
ce sont ceux de son ombre
τα βήματα της σιάς του
qu'il ne dépassera jamais
δεν θα τα προσπεράσει ποτέ
ni ne dérangera l'ordre des choses
ούτε θα ταράξει την τάξη των πραγμάτων

Il n'ira pas plus loin
δεν θα πάει πιο μακριά
c'est une certitude
αυτό είναι βέβαιο

son ombre
η σιά του
une caresse sans la main
ένα χάδι δίχως το χέρι

Il s'est donné la mort
θανατώθηκε
En s'intimant : tais-toi!
και διέταξε τον εαυτό του: πάψε!
Il a tué sa voix
σκότωσε τη φωνή του

La belle affaire!
ε, και;

Muet
βουβός
Il est resté vivant
έμεινε ζωντανός
Croit-on
έτσι λένε

Arraché

Ξεριζωμένος

tu portes en toi tant de passé
κουβαλάς μέσα σου τόσο παρελθόν
de vies que tu n'as pas vécues
ζωές που δεν έζησες
en toi pourtant assassinées
μέσα σου κι όμως τις δολοφόνησες

je voudrais me souvenir mais ne me souviens pas
θα ήθελα να θυμηθώ όμως δεν θυμάμαι
avec la pioche ébréchée de mes mots je creuse
σκάβω με τη σπασμένη αξίνα των λέξεών μου
dans le tuf mou de ma mémoire
στον μουσκεμένο τόφο της μνήμης μου
parfois un éclat d'anthracite explose
συχνά σκάει μια λάμψη ανθρακίτη

le temps s'effondre plus personne
ο χρόνος βυθίζεται έπειτα δεν υπάρχει κανείς
pour rechercher nos corps nos dépouilles
να ψάξει τα σώματά μας τα τομάρια μας
reconnaître nos restes
να αναγνωρίσει τα πτώματά μας
arrachés
ξεριζωμένα
pétrifiés
μαρμαρωμένα
inhumés dans l'éternité
θαμμένα στην αιωνιότητα
que nous n'avons pas
που δεν την έχουμε
creusée
σκάψει

le monde remué
ο κόσμος που κινείται
ne change pas
δεν αλλάζει
cogne au vide qui l'entoure
χτυπάει στο κενό γύρω του

le monde est un objet mou
ο κόσμος είναι μουσκεμένος
le monde n'est pas un signe
ο κόσμος δεν είναι σημάδι

le monde ne se lit pas
ο κόσμος δεν διαβάζεται
ne se déchiffre pas

δεν αποκρυπτογραφείται

la ville hurle comme d'habitude.
η πόλη ουρλιάζει ως συνήθως
la folie coule à flots continus dans les rues
η τρέλα κυλά σε κύματα μέσα στους δρόμους
les veines du Vésuve
οι φλέβες του Βεζούβιου
ouvertes les ombres
ανοιχτές οι σκιές
carbonisées
καρβουνιασμένες
la dernière chaleur
η τελευταία ζέστη

la cité nous avale nous recrache
η πολιτεία μας καταπίνει μας φτύνει ξανά
nous vomit
μας ξερνάει
nous errons
περιπλανιόμαστε
dans la nuit des temps liquides
στη νύχτα του υγρού χρόνου

alignés ces mots torches dans le noir
ευθυγραμμισμένες οι λέξεις πυρσοί μέσα στο σκοτάδι
tenues à bout de bras
γερά κρατημένοι
chaque pas une phrase
κάθε βήμα μια φράση
ânonnée
μονότονη
trébuchée
παραπατάει

je voudrais me souvenir mais ne me souviens pas
θέλω να θυμηθώ όμως δεν θυμάμαι
avec la pioche ébréchée de mes mots je creuse
σκάβω με τη σπασμένη αξίνα των λέξεών μου
dans le tuf mou de ma mémoire
στον μουσκεμένο τόφο της μνήμης μου
suant de désir
που στάζει επιθυμία
de rage
οργή

parfois un éclat d'anthracite explose
συχνά σκάει μια λάμψη ανθρακίτη
le silence
η σιωπή

le champ de mines du silence

το πεδίο των ορυχείων της σιωπής
la jambe gauche de la vie explose
σκάει το αριστερό πόδι της ζωής
futur estropié
ακρωτηριασμένο μέλλον
haché l'horizon
ψιλοκομμένος ορίζοντας
le soleil loin
ο ήλιος μακριά
vers d'autres rivages
προς άλλες ακτές
pour d'autres visages
γι' άλλα πρόσωπα

Noué
Δεμένος
(aux emmurés)
(στους περιτειχισμένους)

Je
εγώ
tu
εσύ
je tue
σκοτώνω
je tue je
σκοτώνω το εγώ
je jette le tu
πετάω το εσύ
et le je
και το εγώ

tous ces mots qui tournent autour de ma tête
όλες αυτές οι λέξεις που γυρίζουν γύρω από το κεφάλι μου
et leurs orbites bousculées
και οι δορυφόροι τους που συγκρούστηκαν
dessinent des barbelés
σχεδιάζουν συρματοπλέγματα
déchirent le ciel de mes oreilles
σκίζουν τον ουρανό των αυτιών μου

mes yeux fermés-ouverts
τα μάτια μου κλειστά-ανοιχτά
ressemblent à des planètes lointaines
όμοια με μακρινούς πλανήτες
en tous cas très loin d'ici

οπωσδήποτε πολύ μακριά από εδώ

tous ces mots

όλες αυτές οι λέξεις

qu'en dire – sinon rien

τι να πεις -μάλλον τίποτα

qu'en faire – sinon rien

τι να κάνεις -μάλλον τίποτα

la nuit camisole la peur

η νύχτα φοράει ζουρλομανδύα στο φόβο

Allongé sur son lit

ξαπλωμένος στο κρεβάτι του

Toujours

πάντα

(bien souvent)

(αρκετά συχνά)

il sent

νιώθει

au moment de s'endormir

λίγο πριν αποκοιμηθεί

sous le matelas le ciment

κάτω από το στρώμα το τσιμέντο

sur le ciment ses os brisés

πάνω στο τσιμέντο τα τσακισμένα κόκαλά του

sur ses os sa peau tendue par la douleur

πάνω στα κόκαλά του το δέρμα του τεντωμένο από τον πόνο

et le ventre creusé par la faim

και την κοιλιά του σκαμμένη από την πείνα

et la peur

και τον φόβο

puis s'endort

έπειτα αποκοιμιέται

(oui il s'endort)

(ναι, αποκοιμιέται)

et le silence de gravier de ces millions de voix

και η αμμώδης σιωπή αυτών των χιλιάδων φωνών

dégringole dans ses oreilles

κατρακυλά μέσα στ' αυτιά του

puis se réveille au milieu de la nuit

έπειτα, μέσα στη νύχτα, ξυπνάει

et plonge corps et bien entres les pages d'un livre

και βυθίζει σώμα και περιουσία στις σελίδες ενός βιβλίου

les voix arrachent une à une les pages
οι φωνές σκίζουν μία μία τις σελίδες

noué au poteau du silence
δεμένος στο δοκάρι της σιωπής
prisonnier du raffut des solitudes
αιχμάλωτος του θορύβου της μοναξιάς
il se rendort
αποκοιμιέται ξανά
et c'est la nuit pour tous
έτσι είναι η νύχτα για όλους

Δύο ποιήματα – του Marc Delouze

Νουέ / Δεμένος

(στους περιτειχισμένους)

Μετάφραση: Εύη Γεροκώστα

Εγώ
εσύ
σκοτώνω
σκοτώνω το εγώ
πετάω το εσύ
και το εγώ

όλες αυτές οι λέξεις που γυρίζουν γύρω από το κεφάλι μου
και οι δορυφόροι τους που συγκρούστηκαν
σχεδιάζουν συρματοπλέγματα
σκίζουν τον ουρανό των αυτιών μου

τα μάτια μου κλειστά-ανοιχτά
μοιάζουν με μακρινούς πλανήτες
οπωσδήποτε πολύ μακριά από εδώ

όλες αυτές οι λέξεις
τι να πεις – μάλλον τίποτα
τι να κάνεις -μάλλον τίποτα

η νύχτα φοράει ζουρλομανδύα στο φόβο

ξαπλωμένος στο κρεβάτι του

πάντα
(αρκετά συχνά)

νιώθει
λίγο πριν αποκοιμηθεί
κάτω από το στρώμα το τσιμέντο
πάνω στο τσιμέντο τα τσακισμένα κόκαλά του
πάνω στα κόκαλά του το δέρμα του τεντωμένο από τον πόνο
και την κοιλιά του σιαμμένη από την πείνα
και τον φόβο

έπειτα αποκοιμιέται
(ναι, αποκοιμιέται)
και η αμμώδης σιωπή αυτών των χιλιάδων φωνών
κατρακυλά μέσα στ' αυτιά του

έπειτα, μέσα στη νύχτα, ξυπνάει
και βυθίζει σώμα και περιουσία στις σελίδες ενός βιβλίου

οι φωνές σκίζουν μία μία τις σελίδες

δεμένος στο δοκάρι της σιωπής
αιχμάλωτος του θορύβου της μοναξιάς
αποκοιμιέται ξανά
έτσι είναι η νύχτα για όλους

Une recette pour ne pas mourir
Μια συνταγή για να μην πεθάνεις

τη μέρα
να κοιτάζεις το σαλιγκάρι του ήλιου
τη λιπαρή βλέννα του που βράζει
καθώς σιαρφαλώνει στη βιτρίνα του ουρανού
τη λαχανιασμένη πορεία του
μέσα στο στήθος

το βράδυ
να σπας όλα τα ρολόγια της γης
να τα ξεριζώνεις από τους καρπούς των χεριών
ν' αδειάζεις τα καμπαναριά από τους θλιβερούς χτύπους τους

τη νύχτα
να κοιτάζεις πίσω από τα βλέφαρα
τη σιιά της γης να γλιστράει
σαν ζωή
μέσα από σένα

[Ο Marc Delouze συμμετέχει στο Διεθνές Φεστιβάλ Ποίησης που διοργανώνει η Εταιρεία Συγγραφέων με το Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού/Εθνικό Κέντρο Βιβλίου, στο πλαίσιο της 11ης Διεθνούς Έκθεσης Βιβλίου Θεσσαλονίκης, 8-11 Μαΐου. Πρώτη δημοσίευση. Το έργο που συνοδεύει τα ποιήματα είναι του ποιητή Juan Carlos Mestre.]

Incorrigible
Αδιόρθωτος

1

Tu existes
Υπάρχεις
dans la parole des autres
στα λόγια των άλλων
avant de naître
προτού γεννηθείς

Tu existes
υπάρχεις
dans la parole des autres
στα λόγια των άλλων
après ta mort
κι αφού πεθάνεις

Entre les deux
ανάμεσα σ' αυτά τα δύο
ta vie est un long corridor de silence
η ζωή σου είναι ένας μακρύς διάδρομος σιωπής
qu'arpente le courant d'air de ta propre parole
εκεί περιδιαβαίνει το ρεύμα του ολόδικού σου λόγου

Ne ferme pas les portes
Μην κλείνεις τις πόρτες
ni les fenêtres
ούτε τα παράθυρα

Tu crois partir très loin
Νομίζεις ότι θέλεις να πας πολύ μακριά

un désir fou de voyager te soulève.
σε ξεσηκώνει μια τρελή επιθυμία να ταξιδέψεις.

Tes omoplates se déploient comme des ailes.
οι ωμοπλάτες σου ξεδιπλώνονται σαν φτερά.

Ne te retourne pas
μην κοιτάξεις πίσω
ferme les yeux:
κλείσε τα μάτια:
tu pétris l'air qui file entre tes doigts.
ζυμώνεις τον αέρα που περνά μέσα απ' τα δάχτυλά σου.

Ne te retourne pas.
μην κοιτάξεις πίσω
Ouvre les yeux:
άνοιξε τα μάτια:
les ailes de ton dos sont là
τα φτερά στην πλάτη σου είναι εδώ
oui
ναι
devant toi
μπροστά σου
comme la cible est déjà contenue dans la flèche.
όπως ο στόχος είναι μέσα στο βέλος.

Tu erres
 Περιπλανιέσαι
 dans un sous-bois d'antennes de télé.
 σ' ένα δάσος από κεραιές τηλεόρασης.

Tu te pinces.
 Τσιμπιέσαι.
 Tu crois rêver.
 Νομίζεις ότι ονειρεύεσαι.

Tu ressembles à un animal de la préhistoire
 Μοιάζεις με κάποιο προϊστορικό ζώο
 qui contemple sa propre fin.
 που με θαυμασμό παρατηρεί το τέλος του.

Dans ta poitrine un sternum d'oiseau blessé.
 Μέσα στο στήθος σου το στέρνο ενός πληγωμένου πουλιού.

Entre tes cuisses une étamine de radar aveugle
 Ανάμεσα στους μηρούς σου ένας στήμονας τυφλού ραντάρ
 s'endort.
 έχει αποκοιμηθεί.

Tu laisses alors entrer en toi la machine à faucher le passé.
 Τότε αφήνεις να μπει μέσα σου η μηχανή θερίσματος του παρελθόντος.
 Tu te fais graine au creux du terreau de l'Histoire.
 Γονιμοποιείς το άγονο λίπασμα της Ιστορίας.
 Tu fais entrer en toi le concret de ton rêve
 Αφήνεις να μπει μέσα σου το χειροπιαστό του ονείρου σου
 Et tu accouches enfin de ton histoire individuelle
 και στο τέλος ξεγεννάς την προσωπική ιστορία σου

La vie au-dessus des décombres
Η ζωή πάνω από τα συντρίμια

La terre

Η γη

Immense cimetière

ένα τεράστιο νεκροταφείο

Depuis les origines

από τις αρχές του κόσμου

Nous piétinons des crânes

ποδοπατούμε κρανία

Nous marchons sur des cris

βαδίζουμε πάνω σε κραυγές

Notre sève c'est la salive des trépassés

το σάλιο των νεκρών είναι η δύναμή μας

Stèles de chair dressées au-dessus de nos livres

σάρκινες στήλες πάνω από τα βιβλία μας

Nous inscrivons sur notre front de pierre

γράφουμε στο πέτρινο μέτωπό μας

Les noms de tous les oubliés

όλων των ξεχασμένων τα ονόματα

Tandis que le ciel crache sur nous

την ώρα που ο ουρανός φτύνει πάνω μας

Une lumière qui nous incinère

ένα φως που μας αποτεφρώνει

A tout jamais

μια για πάντα

La vieillese
To γήρας

Elle rampe

Σέρνεται

Tout autour

ολόγυρα

Scarabée mou englué dans ses propres sécrétions
ένα μουσκεμένο σκαθάρι κολλημένο στις εκκρίσεις του

Elle s'accroche aux chevilles

καρφώνεται στους αστραγάλους

Aux mollets

στις γάμπες

Aux genoux

στα γόνατα

Vous empêcherait de marcher

θα δυσκόλευε το περπάτημά σου

(pour aller où ?)

(για να πας πού;)

Tes yeux d'enfants ne peuvent pas le croire
τα παιδικά σου μάτια δεν μπορούν να το πιστέψουν

Suffirait de sauter

θα αρκούσε να πηδήξεις

Piétiner

να ποδοπατήσεις

Ecraser

να συντρίψεις

Il suffirait...

θα ήταν αρκετό...

Rien que des mots

μονάχα λέξεις, τίποτε άλλο

Soudain pour la première fois

ξαφνικά, για πρώτη φορά

Il s'aperçoit

συνειδητοποιεί

Que les mots ne sont que la vapeur

ότι οι λέξεις είναι μονάχα ατμός

Du dedans surchauffé

του υπερθερμασμένου εντός

Qui s'échappe et se dissipe et se dissous

που ξεφεύγει και σκορπίζεται και διαλύεται

Dans l'air

στον αέρα

Ne sont

δεν είναι
Les mots
οι λέξεις

Que cette voix
παρά αυτή η φωνή
Assourdissante pour qui la profère
εκκωφαντική για όποιον τη βγάζει
Au milieu de la vaste surdité du monde
μέσα στην απέραντη κώφωση του κόσμου

Alors il se tait
τότε σιωπάει

(il se tait) et ronge le peu de temps qui lui reste
(σιωπάει) και ροκανίζει το λιγοστό χρόνο που του απομένει
comme un renard sa patte prise au piège
όπως η αλεπού ροκανίζει το πόδι της που έχει πιαστεί στην παγίδα

Bien qu'il sache
αν και ξέρει
déjà
ήδη
qu'il n'ira pas bien loin
ότι δεν θα πάει πολύ μακριά

L'amour
Ο έρωτας

ce n'est pas ce qui est en toi
δεν είναι αυτό που υπάρχει μέσα σου
ce n'est pas ce qui est en moi
δεν είναι αυτό που υπάρχει μέσα μου
c'est ce qui existe entre nous.
είναι ό,τι υπάρχει ανάμεσά μας.

L'amour
Ο έρωτας

ce n'est pas ce que je suis pour toi
δεν είναι αυτό που είμαι εγώ για σένα
ce n'est pas ce que tu es pour moi
δεν είναι αυτό που είσαι εσύ για μένα
c'est ce qu'est le monde pour nous
είναι ό,τι είναι ο κόσμος για μας

cette contrée de vivre qu'on appelle le monde
αυτή η γωνιά που ονομάζουμε κόσμο
ce pays d'agir et de parler qui nous unit
αυτή η χώρα όπου οι πράξεις και τα λόγια μας σμίγουν
comme le geste d'embrasser unit les souffles.
όπως σμίγει τις ανάσες το φιλί.

Le monde
Ο κόσμος

avec nos yeux qui font le jour
με τα μάτια μας που αντικρίζουν το φως
avec nos doigts qui y dessinent le temps qui passe
με τα δάχτυλά μας που σχεδιάζουν το χρόνο που περνά
avec nos doigts qui y fabriquent le temps qui passe...
με τα δάχτυλά μας που χτίζουν το χρόνο που περνά...

L'amour
Ο έρωτας

cette trace de nous dans le monde.
το ίχνος μας στον κόσμο.

Une recette pour ne pas mourir
Μια συνταγή για να μην πεθάνεις

le jour

τη μέρα

regarder l'escargot du soleil

να κοιτάζεις το σαλιγκάρι του ήλιου

sa bave d'huile bouillante

τη λιπαρή βλέννα του που βράζει

escaladant la vitrine du ciel

καθώς σαρφαλώνει στη βιτρίνα του ουρανού

sa course haletante

τη λαχανιασμένη πορεία του

au fond de la poitrine

μέσα στο στήθος

le soir

το βράδυ

détruire toutes les horloges de la terre

να σπας όλα τα ρολόγια της γης

arracher les montres des poignets

να τα ξεριζώνεις από τους καρπούς των χεριών

vider les clochers de leurs tristes tocsins

ν' αδειάζεις τα καμπαναριά από τους θλιβερούς χτύπους τους

la nuit

τη νύχτα

regarder derrière les paupières

να κοιτάζεις πίσω από τα βλέφαρα

l'ombre de la terre glisser

τη σκιά της γης να γλιστράει

comme une sève

σαν ζωή

à travers soi

μέσα από σένα

Μετάφραση: Εύη Γεροκώστα

*Στον Charb, στον Cabu, στον Tignous, στον Wolinski,
στον Oncle Bernard, στον Honoré, στον...*

Ο φασίστας είναι εδώ
τα στόματα έκλεισαν
Κι εμείς
πού είμαστε;

Ο φασίστας είναι εδώ
το γέλιο μάτωσε
Κι εμείς
πού είμαστε;

Ο φασίστας είναι εδώ
ο νους ακρωτηριάστηκε
Κι εμείς
πού είμαστε;

Ο φασίστας είναι εδώ
η ελεύθερη σκέψη δολοφονήθηκε
Κι εμείς
πού είμαστε;

Ο φασίστας είναι εδώ
τα σώματα γδάρθηκαν
Κι εμείς
πού είμαστε;

Ο φασίστας είναι εδώ
ο ορίζοντας έγινε συρματοπλεγμα
Κι εμείς
πού είμαστε;

Είμαστε εδώ
κατάπληκτοι

Είμαστε εδώ
με το γέλιο μας σε πένθος

Είμαστε εδώ
με το μυαλό μας σε αφύπνιση

Είμαστε εδώ
με τη σκέψη μας ζωντανή

Είμαστε εδώ
όρθιοι

Είμαστε εδώ
ο ορίζοντας ανοίγει ξανά

Θα είμαστε εδώ
λυπημένοι –πόσο λυπημένοι!

Παρίσι, 07/01/15, 14:10

[Πρώτη δημοσίευση διεθνώς.]

*Για σας αγαπητοί φίλοι, ως σημείο επιστροφής... και γυρισμού στον κόσμο
αυτό το ποίημα που τέλειωσε την περασμένη νύχτα, προσκρούει σε δύο πραγματικότητες:*

- *επιστρέφω από μία εβδομάδα στη Μάλτα, όπου ήμουν καλεσμένος σε μια γιορτή ποίησης, συμπεριλαμβανομένων και των μπάνιων...*
- *ο πνιγμός των 500 μεταναστών, πριν από 2 ημέρες, στα ανοιχτά της Μάλτας με τρόπο που, καμιά φορά, η ποίηση δεν θα μπορούσε παρά να επαναστατήσει ενάντια στον εαυτό της...*

Μαρκ Ντελούζ

Ο μύθος της Βαλλέτας

Πιστεύεις πως είναι η θάλασσα
Πιστεύεις πως είναι το νερό
Αλλά δεν είναι παρά λέξεις
Που φουσκώνουν σαν κύματα άμμου
Στην σκληρή έρημο της επιθυμίας

Πιστεύεις πως είναι ένα νησί
Πιστεύεις πως είναι ένα λιμάνι
Πιστεύεις αυτό που κοιτάς
Αλλά δεν βλέπεις παρά τη ματιά σου
Και δεν ακούς παρά την ηχώ της δικής σου φωνής

Πιστεύεις πως είναι η πέτρα
Πιστεύεις πως είναι η πόλη
Αλλά δεν είναι παρά ένα σκηνικό
Για ένα θέατρο αναμνήσεων
Που θάρθουν

Τότε πιστεύεις πως έχεις πνιγεί μέσα στο ποίημα της θάλασσας
Αλλά είναι η Κόλαση που σε υποδέχθηκε
Κι έχεις πει στην πηγή της ντροπής
Όπου η Ευρώπη κύλησε σαν άταφο κόκκαλο
Αν δεν είναι η αβυσσαλέα σιωπή του Ομήρου

Πιστεύεις πως είναι η θάλασσα
Πιστεύεις πως είναι το νερό
Αλλά δεν είναι παρά πνιγμένες κραυγές
Κάτω από το κύμα του τρόμου
Που δεν ελπίζει σε κάποια ακρογιαλιά

*Μάλτα, Σεπτέμβριος 2014
Μαρκ Ντελούζ*

Μετάφραση: Ηλίας Κεφάλας

Ζωγραφική: Juan Carlos Mestre

Μαρκ Ντελούζ

73 σχεδόν χάικου

• [Κείμενα](#)

Μετάφραση: Ηλίας Κεφάλας

1

l'abeille fuit l'ombre
le miel y serait-il moins odorant
qu'au soleil ?

2

les ivresses de la nuit
valent amplement
l'éblouissement du jour

3

ville sous le soleil
les ombres furtives
bavardent

4

campagne au soleil rasant
ma main sur la vitre
le train disparaît

5

à tout moment l'amour

à tout moment la foudre
tous ces moments qui meurent

6
buée fragile de l'hiver
haleine éperdue du printemps
main tueuse de l'été
langue brûlée de l'automne

7
le poème dit à l'aveugle
ce que le poète
ne voit pas

8
en septembre deux mille un
le lait du siècle
a tourné

9
entre le mot et la mort
chacun chemine
l'r de rien

10
la pluie bavarde avec le toit
le soleil fait danser les rideaux
inanité confortable du quotidien

11

face à la mer
une falaise de paroles
friable

12

sur le ciel blanc
le griffonnage
d' un grand pin noir

13

corps flottant
(la vie)
un coup d' épée dans l' eau

14

dans l' alcool du ciel
le glaçon de la lune
ivresses de l' insomnia

15

rien ne meurt
tout renaît
même le désespoir

16

nos rêves
condamnés à n' être que des rêves
les boulets de la nuit

17

on ne saurait pendre un oiseau vivant
les ailes de la mort pèsent peu
au regard des rémiges

18

le temps est une main qui s'ouvre qui se ferme
ainsi l'amour qui nous fait naître
et nous détruit

19

le silence range ses chaussons
le temps avance à reculons
vers le royaume de l'ennui

20

dans le regard de nourrisson
le terrible savoir de ce qu'il fut
avant de n'être plus que ce qu'il est

21

coupable de ce qu'on a fait
sans doute
responsable de ce qu'on n'a pas fait
pour sûr

22

tu portes en toi tant de passé
de vies que tu n'as pas vécues
comment ne pas souffrir de ce que tu ignores

23

ta mère a fabriqué ton corps
ton père te l' a appris
pas étonnant dès lors
que de vivre tu sois surprise

24

j' aimerais ne pas être moi-même
(aurais-je aimé être moi-même ?)

25

la mer
ce poème qu' on écrira jamais
les mots n' y ont pas pied

26

la langue pèse dans la bouche
trop de viande entre les dents
et si peu dire

27

dire le deuil des feuilles mortes
avec des mots
qui ne repoussent pas

28

le temps n' existe pas
comment vieillir
dans ces conditions

29

toujours ailleurs et toujours là
et dans le même temps
en somme

30

dimanche après-midi de cimetière
au milieu d' un printemps incertain

31

les chevaux de la colère
crèvent le brouillard

32

la nuit
l' impensable beauté
de son obscurité

33

l' humus que je te conte
est celui de mes mots
pas celui que tu foules

34

mourir
ce que doit ressentir le sucre
au moment de fondre dans le café

35

oubliées dans la poussière

des ruines
les briques de la mémoire

36
sur la houle du temps
voguant
le voilier croit dans le vent

37
ma parole ne tient plus qu' à un fil
araignée
que le moindre courant d' air ferait choir

38
dès qu' il bouge son cul
le paon
éclabousse le ciel

39
l' Ange Noir du carrefour
ramasse les poubelles
pleines de peines

40
ces mains de feuilles mortes
fripées d' automnes entassés
appuyées sur la terre

41
touchant l' extrémité de toi

ma peau de linge chiffonné
froisse les miroirs

42

depuis les origines
nous piétinons des crânes
nous marchons sur des cris
immense cimetièrre la terre

43

au-dessus des décombres
la salive des trépassés
notre sève

44

stèles de chair au-dessus de nos livres
sur notre front de pierre
les noms de tous les oubliés

45

le ciel crache sur nous
une lumière qui nous incinère

46

tu peux toujours écrire sur le soleil
ton encre est noire

47

tu cherches à tâtons dans l' Histoire

ta propre histoire
(l' est-elle tant que ça ?)

48

si tu détiens la vérité
c' est que tu lui as mis
des menottes

49

de même que tu n' es vivant
qu' en vivant
tu n' es toi-même qu' en renonçant à le devenir

50

ce n' est pas le temps qui passe
c' est toi qui fuis
un présent de toute éternité

51

«ici et maintenant»
c' est partout
et tout le temps

52

le jour jette les frusques de tes rêves
dans le grand sac à linge sale de la nuit

53

il reste toujours de l' horizon

que ton regard n' a pas atteint
(ce que tu cherches)

54

la nuit il remplit sa poubelle de souvenirs
le petit matin la vide
dans la décharge amnésique du monde

55

le mica pétillant d' un regard
brûle comme une loupe

56

ces mots de sexe dans ta bouche
entrent et sortent
t' enfanteront peut-être

57

entre les mots une méduse de silence
qu' agite le sens en ses courants contraires

58

les mots
cailloux crachés
dans la mer aphone

59

la flamme n' éclaire pas l' obscurité
elle n'y fait que des trous

60

entre langue et palais
le chardon du silence
gare à toi qui oses saigner

61

des vagues dans la nuit
brisent l'âme
cris de galets

62

nostalgie
une paupière grillagée
entre le monde et toi

63

de l'immense trou du ciel tombe
une parole sur la terre
une pierre dans l'ombre

64

errant de par le monde
on l'a cru revenu tout vêtu de soleil
il ne l'était que de vos regards

65

barque légère au large du Cap Horn
son corps a essuyé les grains
sa vie est un combat de destins emmêlés

66

comment après ça supporter
les eaux si calmes aux rivages tranquilles

67

derrière ton sourire de cerise noire
qui sait les monstres qui s'agitent
ce ballet de bave et de sang

68

comment survivre différent
et cependant toujours le même

69

dans ta bouche le jour point
traînant son poids d'obscurités
ce sont tes mots

70

tel l'Idiot revenu de Chine
si tu veux connaître les hommes
(au risque d'en désespérer)
regarde le doigt qui te montre la lune

71

toujours partant pour nulle part
rassuré de n'y pas parvenir

72

tu te souviens de l'avenir

de cette graine en toi
qui ne germera pas

73

tous ces mots autour de ta tête
leurs orbites des barbelés
déchirent le ciel de tes oreilles

1

η μέλισσα αποφεύγει τη σκιά
άρα το μέλι δεν θα είναι αρωματικό
όπως στον ήλιο;

2

η μέθη της νύχτας
αξίζει ευρέως
το θάμπωμα της ημέρας

3

πόλη κάτω από τον ήλιο
οι κλεφτές σκιές
τα λένε ανέμελα

4

στην ύπαιθρο με χαμηλό ήλιο
το χέρι μου στο παράθυρο
το τρένο εξαφανίζεται

5

σε κάθε στιγμή ο έρωτας

σε κάθε στιγμή ο κεραυνός
σ' όλες τις θνήσκουσες αυτές στιγμές

6

εύθραυστη ομίχλη του χειμώνα
σφοδρή πνοή της άνοιξης
χέρι φονιάς του καλοκαιριού
καμένη γλώσσα του φθινοπώρου

7

το ποίημα λέει στον τυφλό
γι' αυτό που ο ποιητής
δεν βλέπει

8

τον Σεπτέμβριο δύο χιλιάδες ένα
το γάλα του αιώνα
ξίνισε

9

ανάμεσα στο αθάνατο και τον θάνατο
πορεύεται ο καθένας μας
ένα γράμμα δεν κάνει τη διαφορά

10

η βροχή συνομιλεί με τη στέγη
ο ήλιος χορεύει τις κουρτίνες
άνετη κενότητα του καθημερινού

11

μπροστά στη θάλασσα
μια κατακρήμνιση
εύθρυπτου λόγου

12

πάνω στον άσπρο ουρανό
η καρικατούρα
ενός μεγάλου μαύρου πεύκου

13

το σώμα επιπλέοντας
(η ζωή)
σαν μαχαιριά στο νερό

14

στο αλκοόλ τ' ουρανού
το παγάκι του φεγγαριού
άυπνη μέθη

15

τίποτα δεν πεθαίνει
όλα ξαναγεννιούνται
ακόμα και η απελπισία

16

τα όνειρα μας
καταδικασμένα να είναι μόνον όνειρα
οι ποδοπέδες της νύχτας

17

δεν θα ξέραμε πώς να κρεμάσουμε ένα ζωντανό πουλί
το φτέρωμα του θανάτου μετράει λίγο
σε σχέση με τις φτερούγες

18

ο χρόνος είναι ένα χέρι που ανοιγοκλείνει
όπως η αγάπη που μας
γεννά και μας καταστρέφει

19

η σιωπή τακτοποιεί τα παντοφλάκια της
ο χρόνος οπισθοβατεί
προς το βασίλειο της πλήξης

20

μέσα στο βλέμμα του βρέφους
η τρομερή γνώση αυτού που υπήρξε
προτού να γίνει μόνο αυτό που είναι

21

ένοχοι για αυτό που κάναμε
αναμφιβόλως
υπεύθυνοι για αυτό που δεν κάναμε
στα σίγουρα

22

φέρεις μαζί σου τόσο πολύ παρελθόν
από ζωές αβίωτες και πώς πια να μην
υποφέρεις από αυτό που αγνοείς

23

η μητέρα σου έφτιαξε το σώμα σου
ο πατέρας σου σου το δίδαξε
τίποτα το θαυμάσιο έκτοτε
από το να ζεις και να εκπλήσσεσαι

24

θα ήθελα να μην είμαι ο εαυτός μου
(θα ήθελα άραγε να είμαι ο εαυτός μου;)

25

η θάλασσα
αυτό το ποίημα που δεν θα γράψουμε ποτέ
οι λέξεις δεν πατάνε εκεί

26

η γλώσσα ζυγίζει στο στόμα
πάρα πολύ κρέας ανάμεσα στα δόντια
κι έχεις να πεις τόσο λίγα

27

να πούμε για το πένθος των νεκρών φύλλων
με λέξεις που δεν θα ξαναειπωθούν στη γλώσσα

28

ο χρόνος δεν υπάρχει

πώς να γερνάμε
υπ' αυτές τις συνθήκες

29

πάντοτε αλλού και πάντα εκεί
και ταυτόχρονα
εν συντομία

30

απόγευμα Κυριακής του νεκροταφείου
στη μέση μιας αβέβαιης άνοιξης

31

τα άλογα της οργής
διαπερνούν την ομίχλη

32

η νύχτα
η αφάνταστη ομορφιά
της σκοτεινότητάς της

33

το φυτόχωμα που σου διηγούμαι
είναι εκείνο των λόγων μου
όχι εκείνο που πατάς

34

να πεθαίνεις
όπως πρέπει η ζάχαρη να νιώθει
όταν λιώνει στον καφέ

35

ξεχασμένα στη σκόνη
των ερειπίων
τα τούβλα της μνήμης

36

πάνω στο κύμα του χρόνου
αρμενίζοντας το ιστιοφόρο
εμπιστεύεται τον άνεμο

37

η λέξη μου κρέμεται από ένα νήμα αράχνης που το παραμικρό
ρεύμα του αέρα θα το κάνει να πέσει

38

μόλις ανασηκώνει τον κώλο του
το παγώνι
σκορπάει χίλια χρώματα στον ουρανό

39

ο Μαύρος Άγγελος στο σταυροδρόμι μαζεύει τους γεμάτους
θλίψεις
σκουπιδοτενεκέδες

40

αυτά τα χέρια των νεκρών φύλλων τσαλακωμένων από
στοιβαγμένα φθινόπωρα ακουμπημένων στο έδαφος

41

αγγίζοντας την άκρη σου
το δέρμα μου από ζαρωμένο λινό προσβάλλει τους καθρέφτες

42

από την πρώτη αρχή
καταπατάμε κρανία
περπατάμε πάνω σε κραυγές
τεράστιο νεκροταφείο η γη

43

πάνω από τα χαλάσματα
το σάλιο των πεθαμένων
το εκχύλισμά μας

44

στήλες σαρκός πάνω από τα βιβλία μας
πάνω στο πέτρινο μέτωπό μας
τα ονόματα όλων των ξεχασμένων

45

ο ουρανός φτύνει πάνω μας
ένα φως που μας αποτεφρώνει

46

μπορείς πάντα να γράφεις στον ήλιο
το μελάνι σου είναι μαύρο

47

αναζητάς ψηλαφιστά μέσα στην Ιστορία

τη δική σου ιστορία
(είναι τάχα τόσο δική σου;)

48

αν κατέχεις την αλήθεια
σημαίνει ότι της έχεις φορέσει χειροπέδες

49

όπως είσαι ζωντανός μόνο όταν ζεις
είσαι και ο εαυτός σου μόνο όταν
απαρνείσαι να γίνεις ο εαυτός σου

50

δεν είναι ο χρόνος που περνά
εσύ είσαι που διαφεύγεις από ένα
ένα αιώνιο παρόν

51

«εδώ και τώρα»
είναι παντού
και πάντα

52

η μέρα ρίχνει τα κουρέλια των ονείρων σου
στη μεγάλη σακούλα με τ' άπλυτα της νύχτας

53

απομένει πάντα ένα κομματάκι του ορίζοντα
όπου τα μάτια σου δεν έφτασαν
(κι είναι αυτό που ψάχνεις)

54

τη νύχτα γεμίζει τον κάδο των αναμνήσεων
χαράματα τον αδειάζει
στην αμνησιακή χωματερή του κόσμου

55

Ο σπινθηροβόλος μαρμαρυγίας ενός βλέμματος καίει σαν
φακός

56

αυτές οι ερωτικές λέξεις που μπαινοβγαίνουν στο στόμα σου
ίσως να σε γεννήσουν

57

ανάμεσα στις λέξεις μια μέδουσα της σιωπής που την ανακινεί η
αίσθηση μέσα στ' αντίθετα ρεύματά της

58

οι λέξεις
βότσαλα φτυσμένα
στην άφωνη θάλασσα

59

η φλόγα δεν φωτίζει το σκοτάδι
του κάνει μόνο τρύπες

60

ανάμεσα στη γλώσσα και τον ουρανίσκο το γαϊδουράγκαθο της
σιωπής
αλίμονό σου που τολμάς να ματώνεις

61

κύματα μέσα στη νύχτα
θραύουν την ψυχή
κραυγές βοτσάλων

62

νοσταλγία
ένα προστατευμένο βλέφαρο
ανάμεσα από σένα και τον κόσμο

63

από την τεράστια τρύπα τ' ουρανού πέφτει μια λέξη στη γη
μια πέτρα στη σκιά

64

περιπλανώμενος στον κόσμο
γύρισε κι έμοιαζε ηλιοντυμένος
αλλ' αυτό συνέβαινε μόνο στο βλέμμα σας

65

ελαφριά βάρκα ανοιχτά του Cap Horn
το σώμα της μέσα στις φουρτούνες
η ζωή της μια μάχη μπερδεμένων πεπρωμένων

66

πώς να υποφέρουν μετά από αυτό
τα τόσο ήρεμα νερά στις ήσυχες ακτές

67

πίσω από το μαύρο κερασένιο χαμόγελό σου

ποιος ξέρει τα τέρατα που κουνιούνται αυτό το μπαλέτο από
σάλια και αίμα

68

πως να επιβιώσεις διαφορετικά
και εν τούτοις πάντα το ίδιο

69

μέσα στο στόμα σου η ανατολή
σύροντας το βάρος του σκοταδιού
αυτά είναι τα λόγια σου

70

όπως ο Ηλίθιος επιστρέφοντας από την Κίνα
αν θέλεις να γνωρίσεις τους ανθρώπους (με τον κίνδυνο ν'
απελπιστείς γι' αυτό) κοίτα το δάχτυλο που σου δείχνει το
φεγγάρι

71

πάντοτε αναχωρώντας για το πουθενά βέβαιος ότι δεν θα το
προσεγγίσει

72

θυμάσαι το μέλλον
αυτόν τον σπόρο μέσα σου
που δεν θα βλαστήσει

73

όλες αυτές οι λέξεις γύρω από το κεφάλι σου

οι τροχιές από συρματοπλέγματα
σκίζουν τον ουρανό των αυτιών σου

Ο Μαρκ Ντελούζ γεννήθηκε στο Παρίσι και σήμερα ζει μεταξύ Μονμάρτης και Φεκάμ. Ποιητής, πεζογράφος και ταξιδευτής. Πρώτη του συλλογή ήταν οι *Αναμνήσεις από το σπίτι των λέξεων* (1971). Μαζί με την Ντανιέλ Φουρνιέ το 1982 δημιούργησε την ένωση «Ποιητικές αυλές». Συνιδρυτής και σύμβουλος όλα τα χρόνια του φεστιβάλ «Φωνές της Μεσογείου» στη Λοντέβ. Εμφύχωσε το φεστιβάλ «Το 18°, ένα ποίημα» στο Παρίσι για μια εικοσαετία. Λογοτεχνικός επίσης σύμβουλος του φεστιβάλ C'Mouvoir (Cantal). Διοργανώνει συναυλίες-αναγνώσεις με μουσικούς και καλλιτέχνες από τις χώρες στις οποίες προσκαλείται. Έχει στο ενεργητικό του περίπου 40 βιβλία με ποιήματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, θέατρο, καλλιτεχνικά. Τελευταίες δημοσιεύσεις: *Είναι ο κόσμος που μιλάει* (πεζό, 2007), *14975 ημέρες ανάμεσα* (2012), *Το πέραςμα του ανέμου* (2012), *Η εφεύρεση του τοπίου* (2015), *Χρονικά του Πυρέν* (μυθιστόρημα, 2016), *Μικρά ποιήματα, σχεδόν χάικου* (2018), *Από τη βραχύφυτη μνήμη* (2020) *Μάιος '68, όσο το δυνατόν μακριά* (θέατρο, 2021).

- [Ηλίας Κεφάλας, Τεύχος 3](#)

Φρέαρ

«...Ας τραγουδάτε εσείς· εγώ
το μαύρο θα κρατάω έως θανάτου...»

Κώστας Γ. Παπαγεωργίου

Search

Ακολουθήστε μας

Facebook

Twitter

Το blog μας

{στο διαδίκτυο}

Twitter
Facebook
Dribbble
Youtube
Pinterest
Medium

© 2020 All rights reserved